20-6-79

కలలోని హంతకుడు

వసుంధర

"నన్ను చంపవద్దు" అన్నదామె.

"నేను వచ్చింది నిన్ను చంపడానికి. వద్దంటే ఎలా?" అన్నాడతను.

"నువ్వు చెప్పినట్లు వింటాను. నువ్వేం చెప్పినా చేస్తాను. నన్ను మాత్రం చంపవద్దు. ప్లీజ్" అన్నదామె.

"ఈ నిర్ణయానికిదివరకెప్పుడో రావలసింది. ఇటీజ్ టూ లేట్!"

"ప్లీజ్-ప్లీజ్" అరుస్తోందామె.

"నీ అరుపులు బయటకు వినిపించవు. నువ్వు బయటకు పోలేవు. నా గుండె కరుగదు. అందుకని వృధా ప్రయత్నాలు మాని దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకో. అయిదునిమిషాలు మాత్రం టయిమిస్తున్నాను" అన్నాడతను.

"నిండా పాతికేళ్ళు లేని నాకు నువ్విచ్చే అయిదు నిముషాలూ ఏం సరిపోతాయి? నాకింకా చాలాకాలం బ్రతకాలనుంది. అందుకోసం నీకు బానిసలా పడుండమన్నా పడుంటాను. నన్ను మాత్రం చంపవద్దు....నన్ను చంపవద్దు...."అన్నదామె.

4

ఆమె పరిస్థితి చూస్తూంటే అతనికి జాలి కలగడం లేదు. నవ్వు పుట్టుకొస్తోంది. అతను తన జేబులోంచి పిస్తోలు తీసి ఓపెన్ చేసి "ఊఁ గుళ్ళు సరిగ్గానే వున్నాయి" అంటూ గొణిగాడు.

"ప్లీజ్ నన్ను చంపవద్దు" అన్నదామె.

"అబ్బబ్బ ఈ ఆడవాళ్ళతో ఇదే బోరు. కాళ్ళూ చేతులూ కట్టిపడేసినా సరే నోరుమాత్రం ఊరుకోదు" అన్నాడతను విసుగ్గా.

పిస్తోలు పక్కనున్న టేబుల్ పైన పెట్టి ఆమెను సమీపించాడు.

"నీకు దణ్ణం పెడతాను నన్ను చంపవద్దు" అందామె.

"ఎంతసేపూ ఒకటే డైలాగు చంపొద్దు, చంపొద్దు అని. నేను నువ్వు చెప్పినమాట వినడానికిక్కడకు రాలేదు. నీ వాగుడు భరించలేకుండా వున్నాను. ఇంకా నిన్ను చంపడానికి కొంత గడువుంది. అంతవరకూ నిశ్శబ్దంగా వుండు" అంటూ ఆమెనోటికి టేప్ అంటించాడు.

నిస్సహాయంగా మూలిగిందామె.

అతను మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళి పిస్తోల్‌ను జేబులో వేసుకుని "ఇది నిన్ను చంపడానికి కాదు. నిన్ను చంపడానికి వేరే ఆయుధముంది. నీ పనయ్యాక ఇంకొకళ్ళను చంపాలి. దానికీ ఈ పిస్తోలు" అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడడంలేదు. కానీ ఆమెకళ్ళు చూస్తే ఆమె చెప్పదల్చుకున్నది అర్థంచేసుకోవచ్చు. ఆ కళ్ళు ఎంతో దీనంగా అతన్ని అర్థిస్తున్నాయి. తన నిస్సహాయతకు సూచనగా ఆ కళ్ళలోంచి ధారాపాతంగా నీళ్లు

కారుతున్నాయి.

"చావాలని ఎవ్వరికీ వుండదు. ఎప్పుడు తమమీదకు చావు వస్తుందోనని భయపడుతూంటారు. చావు ముందుగా తెలిసిరావడం ఎక్కడో అదృష్టవంతులకుగానీ పొసగదు. నీ అదృష్టాన్ని అభినందించుకో. నువ్వు నిస్సహాయంగా కొద్దినిముషాల్లో చచ్చిపోతున్నావు. చేసిన పాపాలేమైనా ఉంటే పోవడానికి దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకో-నన్ను అర్థించి, నా వైపు జాలిగా చూసి నీ సమయాన్ని వృధా చేసుకోకు" అన్నాడతను.

కానీ ఆమె దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నట్లులేదు. అతనివైపే యింకా అర్థింపు చూపులు చూస్తోంది. ఆ కళ్ళలో ఏ మూలనో యింకా ఆశ వున్నట్లుంది. కానీ చూస్తూండగా ఆ ఆశ భీతిగా మారింది. ఆమెకళ్ళు పెద్దవౌతున్నాయి. ఆమె ముఖంలోంచి అందం మాయమవుతోంది. అందుకు కారణం లేకపోలేదు.

అతను పొడుగాటి, పదునైన కత్తితో ఆమెను సమీపిస్తున్నాడు.

భయం ఆమె ముఖాన్ని అసహ్యంగా తయారుచేస్తే క్రూరత్వం అతని ముఖాన్ని భయంకరంగా తయారు చేసింది. అతనిప్పుడు చూడ్డానికి మనిషిలాకాక రాక్షసుడిలా వున్నాడు. మధ్యమధ్య అదోలా నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వు రాక్షసుడి నవ్వులాగే వుంది.

ఒకగోడ-ఆ గోడమధ్య భాగంలో రెండు, క్రింద రెండు-హుక్స్ వున్నాయి. ఆ హుక్స్‌కు ఆమె చేతులు, కాళ్ళు బంధించబడ్డాయి. ఆమె తన బంధనాలు సడలించుకోడానికి పెనుగులాడుతోంది. కానీ అది వృధా

ప్రయత్నం అవుతోంది.

అతను ఆమెను సమీపించి ఆమె అవస్థను చూసి పకపక నవ్వాడు. ఒకసారి తన చేతిలోని కత్తివంకా, ఆమె గుండెలవంకా చూశాడు. కత్తిని ఎడమచేతిలోకి మార్చి కుడిచేత్తో జేబులోని పెన్ను తీశాడు. అది బాల్ పెన్ను.

అతను ఆమెకు బాగా దగ్గరగా వచ్చి ఆమె గుండెల మీది ఆచ్ఛాదన తొలగించి-కొంచెం ఎడమప్రక్క బాల్ పెన్నుతో సున్నాచుట్టి మళ్ళీ నవ్వాడు.

"సరిగ్గా ఆ సున్నా వెనుక నీ గుండె వుంది. ఇది ఇప్పుడు ఇదివరకెన్నడూ ఎరుగని వేగంతో కొట్టు కుంటోంది. నా కత్తి సరిగ్గా ఈ సున్నాలోంచి నీ గుండె ల్లోకి దిగబడుతుంది. కళ్ళు మూసుకో-నువ్వీ ఘోరాన్ని చూడలేవు. ఇంక నా వైపు చూడ్డంమాని నీ యిష్ట దైవాన్ని ప్రార్థించుకో. ఒక్క నిముషం మాత్రమే నువ్వు జీవిస్తావు. నీకు నేనివ్వగల హామీ అల్లా సునాయాస మరణం. ఒకేఒక్క పోటుతో నీ ప్రాణం పోతుంది. అందులో ఏమీ సందేహం లేదని అనుభవం నాకు చెబుతోంది" అన్నాడతను.

ఆమె పెదవులు కదిలే అవకాశముండి వుంటే అన గలిగిన అక్షరాలు మాత్రం ఇవే "ప్లీజ్ నన్ను చంపొద్దు." కానీ అవి కదిలే అవకాశంలేదు. అందువల్ల ఆమె మూలుగు తోంది. ఆ మూలుగులోవున్న ధ్వనిని అతను అర్థం చేసుకో గలడు. కానీ ప్రయోజనంలేదు.

అతని కత్తి కుడిచేతికి మారింది. "కంగారుపడకు-నీ బ్రతుక్కింకా కొద్ది సెకన్లు మైము వుంది. నాది ఎడమచేతి

వాటం. కుడిచేత్తో పొడవడం నాకు రాదు" అంటూ అతను కత్తిని ఎడమచేతికి మార్చాడు. ఆ చేయి గాలిలోకి లేచింది. విసురుగా ఆమె గుండెల్లోకి దిగింది-సర్గ్గా ఆతను గీసిన సున్నాలోంచి చిమ్మన రక్తం చిమ్మింది.

చివరిక్షణంలో తను అనుభవించిన బాధను, భయాన్ని ధ్వనిరూపంగానైనా బయటపెట్టుకునే అవకాశంలేని ఆ అభాగ్యురాలి తల క్షణాల్లో పక్కకు వాలింది.

* * *

"కెవ్వు"మని అరిచింది సుజాత.

ఉలిక్కిపడి లేచాడు మధు. మధు సుజాత భర్త-"ఏమయింది సుజా?" అంటూ ఆత్రుతగా ప్రశ్నించాడతను.

సుజాత కళ్ళు నులుముకుని చుట్టూ చూసి "నేనిప్పుడెక్కడున్నాను!" అంది.

మధు ఆమెను దగ్గరగా తీసుకుని "శ్రీవారి కౌగిట్లో!" అన్నాడు.

"కాదు, కాదు...." అంది సుజాత.

మధు లేచి లైటువేశాడు. లైటువెలుగులో సుజాత ముఖం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడతను - "అదేమిటి సుజా అలా వణికిపోతున్నావు, ఏం జరిగింది?"

సుజాత తన్ను తాను తమాయించుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూ "ఒక దారుణమైన హత్య చూశాను" అంది.

"ఎప్పుడు?"

"ఇప్పుడే?"

మధు చటుక్కున ఆమెను సమీపించి ప్రేమగా చెక్కిళ్లు నిమురుతూ—"సుజా! ఏదయినా పీడకల

వచ్చిందా?" అన్నాడు.

"కలా? కలేమిటి? .... నిజంగా .... నా కళ్ళారా చూశాను" అంది సుజాత.

మధు ఆమెను గట్టిగా కుదిపి—"నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో నీకు తెలుసా? రాత్రి మనిద్దరం కలిసి పడుకున్నాం. ఈలోగా నువ్వెక్కడికి వెళ్ళి వచ్చావు? ఏం హత్య చూశావు?" అన్నాడు.

అప్పటికి సుజాత ఈ లోకంలోకి వచ్చింది. మరో సారి చుట్టూ చూసి, "అవును నేనెక్కడకీ వెళ్ళలేదు. ఇక్కడే వున్నాను. అయితే ఇదంతా కలన్నమాట!" అని నిట్టూర్చింది.

"నీకు వచ్చిన ఆ భయంకరమైన కలేమిటో నేనూ తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు మధు.

"అది కలలా లేదండీ — కళ్ళముందు జరుగుతున్న నిజంలా వుంది. అది కలంటే నాకూ నమ్మకం కలగడం లేదు" అంటూ సుజాత తన కల వివరాలన్నీ చెప్పింది.

"ఇలాంటి కల నీకెందుకు వచ్చింది? ఎక్కడయినా ఎప్పుడయినా హత్య చూశావేమిటి?" అన్నాడు మధు.

"లేదండీ—కలలో కాబట్టి బ్రతికిపోయాను గానీ నిజంగా ఇలాంటి హత్యచూస్తే నా ప్రాణాలు ఆ క్షణం లోనే పోయి వుండేవి—" అంది సుజాత.

"అయితే మనం క్రైమ్ పిక్చర్స్ చూడ్డం మానేయాలి. వాటి ప్రభావమే అయుంటుందిదంతా—" అన్నాడు మధు.

"బాగుందండీ — ఆ లెక్కన క్రైమ్ నవల్సుకూడా చదవకూడదు. సినిమాలు చూసీ, నవల్సు చదివీ పాడు

చేసుకునేటంత బలహీనపు బుర్ర కాదు నాది. ఈ కల ఎందుకు వచ్చిందో చెప్పలేను....”

“నిజమేలే—కలలెందుకు వస్తాయో సరయిన కారణం ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ చెప్పలేక పోతున్నారు....” అంటూ లైట్లు ఆర్పడానికి వెళ్ళబోయాడు మధు.

“వద్దండీ—ఈ రాత్రికి లైటు వెలగనివ్వండి....” అంది సుజాత.

“ఇప్పుడేకదా బలహీనపు బుర్ర కాదన్నావు. మళ్ళీ ఇంతలోనే భయం ఎక్కణ్ణించి వచ్చింది?” అన్నాడు మధు వేళాకోళంగా.

“హత్య చేసే సమయంలో వాడెంత భయంకరంగా వున్నాడో మీరూహించలేరండీ. అలాటి మనిషి ఎప్పుడయినా నాకు తటస్థపడితే భయంతో గుండె ఆగి చచ్చిపోతానేమో కూడా” అంది సుజాత.

మధు ఆమెను దగ్గరగా తీసుకున్నాడు.

2

“ఈరోజు రాత్రి మనింటికి ఒక అతిథి భార్యా సమేతంగా వస్తున్నాడు. వంటకాలన్నీ అద్భుతంగా వుండాలి” అన్నాడు మధు.

“ఏమిటి విశేషం?” అంది సుజాత.

“క్లబ్బులో పరిచయమయ్యాడతను. చాలా కలుపుగోలు మనిషి. పేరు సుధాకర్. చాలా అందగాడని ఆడవాళ్ళుకూడా అంటారు. అతనిది ప్రేమ వివాహమనుకుంటాను. అతని భార్య చాలా బాగుంటుంది. తన భార్య అందమైనదని అతనికి బాగా గర్వముంది. ఆ గర్వం అణచడానికే అతన్ని మనింటికి ఆహ్వానించాను....”

అన్నాడు మధు.

“బాగుందండీ— నేనేమైనా ఆటబొమ్మననుకున్నారా అతిథులముందు ప్రదర్శించడానికి....” అంది గర్వంతో సిగ్గును మిళితం చేస్తూ సుజాత.

“అదికాదు సుజా, క్లబ్బులో మేము కలుసుకున్నప్పుడల్లా అతను తన భార్యను అదేపనిగా పొగుడుతుండేవాడు. తన భార్యకు అందంతో పాటు అలంకరించుకునే తెలివితేటలున్నాయిట. చీరకట్టులో ఆమె స్పెషల్‌ట. ఇల్లు ఎలా అమర్చుకోవాలో అంతా ఆమె దగ్గర నేర్చుకోవాలిట. వంటచేసిందంటే ఆ రుచికి తిన్నవారందరూ మూర్ఛపోవాలిట. ఆమెకు రానిపని లేదు. ఇన్నిపనులూ చేసికూడా ఆమె అప్పుడప్పుడూ భర్తతోపాటు క్లబ్బుకు కూడా వస్తుంది.

అలా వచ్చినప్పుడు ఓసారి నాకు అతనామెను పరిచయంచేసి—‘సాధారణంగా ఆడవాళ్లు క్లబ్బుకు రాకపోవడానికి రెండే కారణాలు. ఒకటి ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్. రెండు ఇంటిపనులతో సతమతమవుతుండడం. మా ఆవిడకు ఈ రెండు సమస్యలూ లేవు—’ అన్నాడు. అప్పుడు నాకు బాధ కలిగింది. బహుశా నీ గురించి అతనలాగా అనుకుంటున్నాడేమో ననిపించింది. క్లబ్బు వాతావరణం నీకు పడదనీ—అందుకే నేనుకూడా కర్టెసీ కోసం ఇక్కడ అటెండెన్సు వేయించుకొని త్వరగా ఇంటికి వెళ్ళిపోతాననీ అతనికి చెప్పాను. కానీ అతను అప్పుడు అదోలా నవ్వాడు. ఆ నవ్వు చూడగానే ఆ దంపతులకు నిన్ను చూపించాలనిపించింది” అన్నాడు మధు.

“మీకు నాపైనగల అభిమానానికి చాలా సంతోషం,

కానీ మీకింతటి కాంప్లిమెన్ట్సు పనికిరాదు. మనం ప్రతి కేదీ ఎగటి వాళ్ల కోసం కాదండీ. మనకోసం. మన ఆనందం కోసం. మిగతావన్నీ నెక్స్ట్. సరే—ఈసారికి మీ కోరిక తీరుస్తాను గానీ, ఇకముందెన్నడూ ఈ కారణంగా అతిథులను పిలవకండి. మనని అభిమానించేవాళ్ళూ మనం కావాలనుకునే వాళ్లూ—వీళ్ళు మాత్రమే మన స్నేహితులు" అంది సుజాత.

మధు వెళ్ళిపోయాక సుజాత ఇల్లంతా నీటుగా సర్దింది. సుమారు గంటసేపు ఆలోచించింది వంటకాలు గురించి. అన్నీ ముందుగానే ఆలోచించుకున్నా మధ్యాహ్నం ఆమెకు సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. సుధాకర్ నిజంగా అంత అందగాడా? తన భార్యతప్ప ఈ ప్రపంచంలో అందగత్తెలే లేదనుకుంటున్నాడా? తన్ను చూసేక అతని అభిప్రాయం మారుతుందా?

సాయంత్రం వంట పూర్తయ్యేక సుజాత అలంకరణకు గోజాకంటే చాలా ఎక్కువసేపు పట్టింది. అద్దంలో తనను తాను తృప్తిగా చూసుకొని—"ఇంతకూ అలంకరణమీద ఎన్నడూలేని శ్రద్ధ ఈరోజు నాక్కలగడానికి కారణమేమిటి? నేను నా భర్త కోరికను తీరుస్తున్నానా? లేక సుధాకర్‌ను ఆకర్షించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నానా?" అని తనను తాను ప్రశ్నించుకున్నదామె. సమాధానం సంతృప్తికరంగా లేదు.

ఏడుగంటల ప్రాంతంలో మధు, సుధాకర్ కలసి వచ్చారు. మధు సుజాతను తన స్నేహితుడికి పరిచయం చేశాడు. సుధాకర్ భార్య రాధికను సుజాత లోపలకు తీసుకు వెళ్ళింది. సుధాకర్ కళ్ళలోని ఆశ్చర్యాన్ని గమ

నించిన మధు లోలోన సంబరపడ్డాడు.

సుధాకర్ మధు ఇల్లంతా తిరిగి ఆ ఇంటివారి అలంకరణాన్నీ, అభిరుచుల్నీ మెచ్చుకోలేకుండా ఉండలేక పోయాడు. మధుకు ఎంతో తృప్తిగా వుంది.

ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో అంతా కలిసే భోజనాలకు కూర్చున్నారు. సుజాత అన్నింటినీ పొందికగా టేబుల్ మీద సర్దింది.

భోజనానికి కూర్చుంటూ—"మావారికి నన్ను పొగడటం మినహా వేరే పనిలేదు. ఇలాంటి చోట్లకు నాలు గయిదు సార్లు వస్తే ఆ పని మానతారేమో చూడాలి. నాకు మాత్రం ఈ ఇల్లుచూశాక—మా ఆయన నన్ను పొగుడుతున్నందుకు సిగ్గుగాకూడా వుంది. మీరు మా యింటికి వచ్చారంటే రాజునుచూసిన కళ్లతో ఇంకెవరిన్నో చూసినట్లుంటుంది" అంది రాధిక.

సుజాత నవ్వి—"నాకు తెలుసులెండి. ఈవిధంగా మీ ఇంటికి ఆహ్వానిస్తున్నారు. మా ఇల్లుకూడా చూడండి అని సవాల్ చేస్తున్నారు. మిమ్మల్ని చూస్తూనే మీవి ఉత్తమ అభిరుచులని తెలుసుకోగలిగాను. మీ కర్టెసీకి చాలా థాంక్స్" అంది.

"అబ్బ-ఎంత తెలివిగా మాట్లాడేరండీ. మిగతా విషయాలు చెప్పలేను గానీ - ఇంత తెలివిగా మాట్లాడటం మాత్రం మా ఆవిడకు రాదు" అన్నాడు సుధాకర్.

సుజాత బుగ్గలు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయి.

"సిగ్గుతో ఎరుపెక్కిన బుగ్గలంటే నాకు చాలా ఇష్టం. కానీ మా ఆవిడకు సిగ్గుపడడం చేతకాదు...." అన్నాడు సుధాకర్.

"మీలాంటి మగాళ్ళదగ్గర సిగ్గేమిటిలెండి కానీ— కాసేపు కవిత్వాన్ని కట్టిపెట్టి విందు ఆరగించండి" అంది రాధిక.

అతను తన బుగ్గలుగురించి విసిరిన విసురు సుజాతకు అంతగా నచ్చలేదు. కాస్త ఇబ్బందిగానే ఫీలయిందామె. అది గమనించి కూడా తెలియనట్లూరుకున్నాడు మధు.

"ఆహా గుత్తివంకాయ కూర. నాకివి ఇష్టమని మీకు ఎలా తెలుసు?" అన్నాడు సుధాకర్ ఆనందంగా-చేత్తో ఓకాయ తీసిపట్టుకుని.

"గుత్తివంకాయ ఇష్టంకాని ఆంధ్రుడెక్కడుంటాడు చెప్పండి" అన్నాడు మధు.

"అది తినవద్దు" అంది రాధిక చటుక్కున.

"నేను వచ్చింది విందుకి. తినవద్దంటే ఎలా?" అన్నాడతను.

"డాక్టర్ మిమ్మల్ని కొంతకాలంపాటు వంకాయ తినవద్దన్నాడు" అంటూ గుర్తుచేసింది రాధిక.

"అలాంటప్పుడు ప్లేటులోకి రాకుండా జాగ్రత్తపడాల్సింది. ఇటీజ్ టూ లేట్!" అన్నాడు సుధాకర్.

"ప్లీజ్—ప్లీజ్ అవి తినవద్దు" అందామె.

"అబ్బ, ఎంతసేపూ ఒకటే డైలాగు. తినొద్దు, తినొద్దు అని. నేను నువ్వు చెప్పినమాట వినడానికిక్కడకు రాలేదు. నీ వాగుడు భరించలేకుండా వున్నాను. నువ్వో విందు చేయవలసివుంది కాబట్టి కానీ లేకపోతే నీ నోటికి తాళం బిగించి ఉండేవాణ్ని—" అన్నాడు సుధాకర్ నవ్వుతూ.

రాధికమాత్రం నవ్వలేదు. అభ్యర్థనగా సుజాతవంక

చూసి "మీరు చెబితే వింటారు. వంకాయకూర ఆయనకు చాలా ఇష్టం కానీ కొంతకాలంగా ఆయన శరీరానికి పడడంలేదు. తిన్నారంటే రాత్రికి చాలా ప్రమాదం జరగవచ్చు" అంది.

సుజాత వెంటనే సుధాకర్ వంకచూసి "మా ఇంటికి వచ్చి మీరు అనారోగ్యానికి గురికావడం నా కిష్టంలేదు. ఎందుకయినా మంచిదని రెండుకూరలు చేశాను. మీరు బంగాళాదుంపలకూర వేసుకోండి" అంది.

"మీరు చెబుతున్నారు కాబట్టి మానేస్తున్నాను. అయినా మా రాధికకు కంగారు ఎక్కువ. నాది యెడమ చేతివాటం. కుడిచేత్తో తినటం నాకు రాదు" అంటూ అతనా వంకాయను ప్లేట్లోనే వదిలేసి, ఎడమ చేత్తోనే తినడం ఆరంభించేడు.

ఆ దృశ్యంచూసిన సుజాత భ్రమన్పడిపోయింది. జరిగినదంతా ఒకసారి పునశ్చరణ చేసుకొని సుధాకర్ ముఖం వైపు చూసింది. ఆ ముఖంలో క్రూరత్వంలేదు. అమాయకంగా వున్నా లేకపోయినా అందంగా మాత్రముంది.

3

"నాకేమిటో భయంగా వుందండీ" అంది సుజాత.

"ఏం-ఏమయిందిు?" అన్నాడు మధు.

"ఆ సుధాకర్ మాటలు విన్నారా?"

"విన్నాను. మనిషి కాస్త చురుకయినవాడు. మనసులో ఏమీ కల్మషముండదు. అతన్ని అపార్థం చేసుకోకు" అన్నాడు మధు.

"అదికాదండీ, అతని మాటలు అచ్చు నా కలలోని హంతకుడి మాటల్లా వున్నాయి" అంది సుజాత.

మధు ఉలిక్కిపడి "ఏమిటన్నావ్?" అన్నాడు.

సుజాత వివరంగా చెప్పి, "వాగుడు వినలేనని నోటికి తేపు అంటిస్తానన్నాడు. తనది ఎడమచేతి వాటం అన్నాడు. అన్నపద్ధతి అచ్చు ఆ హంతకుడన్నట్లేవుంది." అంది.

మధు పకపక నవ్వి, "అయితే ఆ కల నువ్వింకా మర్చిపోలేదన్నమాట" అన్నాడు.

"ఎలా మర్చిపోతానండీ. మీకూడా అలాంటి కల వచ్చివుంటే తెలిసుండేది."

"నువ్వు కలను సీరియస్‌గా తీసుకుంటావని నాకు తెలుసు. అందుకే నా కలలు నీకు చెప్పను. మగాడన్నాక అందమయిన అమ్మాయిలు కల్లోకి రాకుండా వుండరు. నువ్వెదురుగా వున్నప్పటి సంగతి వేరుగానీ కలల్లో నేను వాళ్ళనుచూస్తూ వూరుకోలేను" అన్నాడు మధు.

"మీరు వేళాకోళం చేయకండి. సుధాకర్‌ని చూసేక నాకు అనుమానంగావుంది. నేను చూసిన కల నిజంగా జరిగినదే ఏమోనని...."

"కొంపదీసి నీ కలలోని హంతకుడు సుధాకర్ కానీ కాదుగదా" అన్నాడు మధు.

"ఆ హంతకుడి ముఖం నా కళ్ళముందు కదులూనే వుంది. వాడెక్కడ కనబడ్డా గుర్తించగలను. వాడికీ మీ సుధాకర్‌కీ పోలికలు లేవు."

"అయితే గొడవేలేదు."

"అది కాదండీ. వాడు సుధాకర్‌కి బాగా దగ్గర బంధువై వుండవచ్చు. సుధాకర్‌కీ వాడికీ కొన్ని కామన్

హాబిట్స్ వుండి వుండవచ్చు. నా అనుమానం ఆ హత్య నిజంగా జరిగిందని!" అంది సుజాత.

"అయితే ఏం చెయ్యాలంటావ్?"

"ఎలాగో అలా ఆ హంతకుణ్ని బయటపెట్టాలి!" అంది సుజాత.

"బాగా నేవుంది. నాకో కలవచ్చింది. ఆ కలలో ఓ అమ్మాయి హత్య చేయబడింది. హత్య చేసినవాడికీ, సుధాకర్ అనబడే వ్యక్తికీ కొన్ని అలవాట్లలో పోలిక వుంది. మీరు హంతకుణ్ని పట్టుకుని ఉరితీయండి, అని పోలీసులకు చెప్పాలంటావా?" అన్నాడు మధు విసుగ్గా. "మామూలుగా వచ్చే సమస్యలకే తట్టుకోలేక చస్తూంటే కలలోవచ్చే సమస్యలుకూడా నాకు తగిలించకు. నామాట విని కొంతకాలంపాటు డిటెక్టివ్ పుస్తకాలు చదవడం కట్టిపెట్టు. లేకపోతే లేనిపోని ఆలోచనలతో సైకోలా తయారు కాగలవు."

"మాట్లాడితే పుస్తకాల ప్రసక్తి తీసుకొస్తారు. మీరు ఎన్ని చేసినా నన్ను పుస్తకాలు చదవకుండా ఆపలేరు. ఆ మాటకొస్తే అలా ఆపితేనే నేను సైకోనయ్యే ప్రమాద ముంది" అంది సుజాత.

4

"ఎందుకో అర్జంటుగా బయల్దేరి రమ్మనమని మీ నాన్న గారు ఉత్తరం రాశారు. నాకు శెలవులేదు. నువ్వు ఒక్కత్తివీ వెళ్లొచ్చేయి" అన్నాడు మధు.

సుజాత ఉత్తరం చదువుకొని "ఏమిటో - అసలు విశే షం రాయలేదు. కంగారుగావుంది. ఎలాగో అలా సెలవు చూసుకొని నాతో బయల్దేరి రాకూడదూ" అంది.

"చెప్పానుగా, సెలవులేదు అని!" అన్నాడు మధు.

సుజాత ఒక్కర్తే బయల్దేరి వెళ్ళింది.

"అల్లుడు రాలేదా?" అంటూ పలకరించింది సుజాత తల్లి గుమ్మంలోనే.

"లేదమ్మా, ఆయనకు సెలవులేదట." అంటూ చెప్పి ఆత్రుతగా అక్కడి విశేషాలడిగింది. విషయమేమిటో అని ఆమెకు చాలా కంగారుగా వుంది.

సుజాతకు పద్దెనిమిదో ఏట పెళ్ళయింది. ఇప్పుడామెకు ఇరవై నిండాయి. సుజాత అన్న రవికి పాతికేళ్ళు. అతనికి పెళ్ళి చేద్దామని తలిదండ్రులు అనుకుంటున్నారు. అయితే అతనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాడు. ఆ అమ్మాయిని తప్ప చేసుకోనని భీష్మించాడు. అమ్మాయి చాలా బాగుంటుంది కానీ కులం వగైరాలు కలవలేదు. మొత్తంమీద తలిదండ్రులు అంగీకరించక తప్పలేదు. పెళ్ళి కుదిరినట్లే అనుకున్నారు. కానీ హఠాత్తుగా ఆ అమ్మాయిజాడ తెలియకుండా పోయింది. ఆ పిల్లకోసం రవి అన్నాహారాలు మానేసి పిచ్చివాడిలా ఐపోయాడు.

"బాగానే వుంది. ఎలాగో అలా నచ్చజెప్పలేక పోయారా?" అంది సుజాత.

"ఎలా నచ్చజెప్పేదే తల్లీ-వాడు మమ్మల్నిశత్రువుల్లా చూస్తున్నాడు. నాన్నగారే ఆ పిల్లను మాయంచేశారని వాడి అనుమానం" అంది సుజాత తల్లి.

సుజాత ఉలిక్కిపడింది. ఆమె తండ్రి ఆ ఊళ్ళో ధనవంతుడైన వ్యాపారస్తుడు. ఊళ్ళో పలుకుబడి, గౌరవం వున్నాయి. చేతిలో గూండాలు వున్నారని

లోపాయికారీగా చెప్పుకుంటూంటారు. ఇంట్లో మాత్రం అందరితోనూ ఎంతో సౌమ్యంగా మాట్లాడుతాడు. పిల్లలంటే ప్రేమ ఆయనకు. తన ప్రతికక్షులను కాలరాచడంలో ఆయనకు సరదా ఉందని ఎందరో చెప్పుకున్నప్పటికీ సుజాత ఆ విషయాలేవీ నమ్మదు.

"ఛా-ఆఖరికి కన్నతండ్రిని అనుమానించే స్థితికి దిగజారేదన్న మాట!" అంది సుజాత బాధగా.

"అవును తల్లీ - ఆ పిల్ల గురించి వాడు బెంగ పెట్టుకుని పిచ్చివాడై పోతున్నాడు. వాడనే మాటలకు ఆయనేమో కుమిలిపోతున్నారు. ఇద్దరి బాధా చూడలేక నేను అవస్థ పడుతున్నాను. నువ్వు కొన్నాళ్ళిక్కడ వుండి వాణ్ణి మనుష్యుల్లోకి తీసుకురావాలి" అంది సుజాత తల్లి.

"మీవల్ల కానిపని నావల్ల అవుతుందా?" అంది సుజాత సందేహంగా.

"నువ్వంటే వాడికి అభిమానం. ఈ ప్రేమ వ్యవహారమంతా నీకు తెలియదు. కాబట్టి వాడికి నీ మీద అనుమానం కూడా వుండదు. వెళ్ళు. వాడితో మాట్లాడు."

"అన్నయ్యక్కడున్నాడు?" అనడిగింది సుజాత.

తల్లి చెప్పింది.

5

రవి పడక్కుర్చీలో కూర్చుని శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు. అతడి గెడ్డం బాగా మాసింది. కళ్ళు లోతుకు పోయివున్నాయి.

"అన్నయ్యా!" అని పిలిచింది సుజాత. కానీ రవికి వినబడినట్టులేదు. ఆమె రెండుమూడుసార్లు పిలిచేక అతను ఉలిక్కిపడి సుజాతను చూశాడు. కానీ వెంటనే గుర్తు

పట్టలేదు. అతని మెదడు చురుగ్గా పనిచేస్తున్నట్లులేదు. "ఎవరూ?" అన్నాడు.

"నేను అన్నయ్యా సుజాతను!" అంది సుజాత.

రవిలో చలనం కలిగింది. అతను చటుక్కున కుర్చీ లోంచి లేచి "నువ్వా-ఎప్పుడొచ్చావే?" అన్నాడు.

సుజాత ఒక్కపరుగున అన్నయ్యను సమీపించి "ఇదేమిట్రా ఇలా గైపోయావ్?" అంది.

రవి హఠాత్తుగా భోరున ఏడ్చేశాడు. సుజాత యిది ఊహించలేదు. అతను వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంటే ఆమెకూ కళ్ళలో నీళ్లు తిరిగాయి కాని మౌనం వహించింది.

"ఏం జరిగిందన్నయ్యా?" అడిగిందామె.

"నాన్న నాకు చాలా అన్యాయం చేశాడు. ఈ జన్మకు సుఖంలేకుండా చేసేశాడు" అన్నాడు రవి ఇంకా ఏడుస్తూనే.

"అసలేం జరిగింది?" అంది సుజాత.

రవి క్లుప్తంగా ఆమెకు జరిగింది చెప్పాడు. అతను చెప్పిందానికీ తల్లి చెప్పిందానికీ సరిపోయిందని సుజాత గ్రహించింది.

"పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటే మనస్ఫూర్తిగానే ఒప్పుకున్నాడనుకున్నాను కానీ ఇంత మోసం చేస్తాడనుకోలేదు. నాతో నవ్వుతూ మాట్లాడి-చాటుగా నా శాంతిని మూడోకంటికి తెలీకుండా హత్య చేయించేశాడు. ఇప్పుడేమో ఏమీ ఎరుగని నంగనాచిలా తనకేమీ తెలీదంటున్నాడు" అన్నాడు రవి.

"నువ్వు అనవసరంగా నాన్నను అనుమానిస్తున్నావేమోరా" అంది సుజాత.

"నీకు తెలియదే - ఆయన కోల్డుబ్లడెడ్!" అన్నాడు రవి.

రవి ఇలా అంటాడని ఊహించని సుజాత "నువ్వు ఊహిస్తున్నావా, నీ కళ్ళతో ఏమైనా చూశావా?" అని అడిగింది.

"నిప్పులేందే పొగరాదు. నాన్న ఎంతటి నయవంచకుడో ఊరందరికీ తెలుసు. అలాంటి వాడికి కొడుకుగా పుట్టడం నా దురదృష్టం" అన్నాడు రవి.

"మన ఐశ్వర్యాన్ని చూసి ఊళ్ళో వాళ్ళసూయపడి రకరకాలుగా చెప్పుకుంటారు. మనకు వాళ్ళతో నిమిత్తం లేదు. ఆ మాటకొస్తే డబ్బున్న వాళ్ళు, పేరున్న వాళ్ళూ, ఎంతో కొంత పాపం చేస్తూనే వుంటారు. నాన్న గురించి ఎవరో చెప్పుకోగా విన్నావే కానీ నువ్వు చూసి తెలుసుకున్నదేమీ లేదు గదా! నీ దుఃఖంలో నువ్వు అన్నీ మరిచిపోయి నిన్నే ప్రాణంగా చూసుకునే నాన్నను అనుమానిస్తున్నావు. అందువల్ల నువ్వు సాధించేదేముంది నాన్నగారి మనసును బాధపెట్టడం తప్ప! నువ్వు నిజంగా శాంతిని ప్రేమిస్తునట్లయితే - ఆమెను చంపినవాడెవరో తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించు. వాణ్ణి ఉరికంబం ఎక్కించడానికి ఏర్పాట్లు చేయి. అంతేకానీ ఇలా గదిలో కూర్చుని ఏడిస్తే ఏమిలాభం?" అంది సుజాత.

"అయితే నన్నేం చేయమంటావ్? నా శాంతి ఇక లేదని తెలియగానే నా నవనాడులూ కృంగిపోయాయి. నా శక్తి క్షీణించిపోయింది. బుర్ర పనిచేయడం మానేసింది" అన్నాడు రవి.

"అసలు శాంతి చచ్చిపోయిందని ఎలాగను

కుంటున్నావ్?" అంది సుజాత.

"బ్రతికుంటే నన్ను విడిచి వుండలేదు నా శాంతి!"

"అటువంటి భ్రమ నీకెక్కలిగించి ఎక్కడికైనా వెళ్ళి పోయిందేమో?"

"అందువల్ల ఆమెకు ప్రయోజనం?" అన్నాడు రవి.

సుజాతకు సమాధానం వెంటనే దొరకలేదు "శాంతి నువ్వనుకున్నంత మంచిది కాదేమో-నీకంటే డబ్బున్న మరొకడు తటసపడితే నిన్నిలా అర్ధాంతరంగా వదిలేసి తను వాడితో పోయిందేమో!" అంది ఓ క్షణం ఆలోచించి.

"సుజాతా" రవి గట్టిగా అరిచాడు "శాంతి గురించి ఎవరైనా యిలా మాట్లాడితే నా గుండె బ్రద్దలైపోతుంది."

"నిప్పులేనిదే పొగరాదంటారు. ఊళ్ళో కొందరు శాంతి గురించి యిలా కూడా మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళమాటలు నమ్మకూడదనుకుంటే నువ్వు నాన్న విషయంలో వాళ్ళనుకునే మాటలు కూడా నమ్మ కూడదు" అంది సుజాత.

ఈ మాటలు రవిపై బాగా పనిచేశాయి "చెల్లాయ్- నిజంగా నా శాంతి అలాంటిది కాదు. నా ఆల్బంలో శాంతి ఫోటోలు ఎన్నో వున్నాయి. ఒక్కదాంట్లో కూడా అమాయకత్వం తప్ప మరేమీ కనపడదు ఆ ముఖంలో. చూపిస్తాను దా" అంటూ అతనామెను ఒక బీరువావద్దకు తీసుకువెళ్ళి అందులోంచి ఆల్బం తీసి పెద్ద సైజులో వున్న శాంతిఫోటోను చూపించి "ఇప్పుడు చెప్పు నువ్వు. శాంతి మంచిది కాదంటావా?" అన్నాడు.

ఆ ఫోటో చూస్తూ ఉలిక్కిపడింది సుజాత. ఆ ముఖం

ఎంతో పరిచయమైనదని ఆమె కనిపెట్టింది. అనుక్షణం తనను వెంటాడే ఆ కలలో కాళ్ళూ చేతులూ బంధింపబడి, మూతికి టేపు వేయబడి నిస్సహాయపరిస్థితుల్లో గుండెల్లో కత్తి దిగబడి మరణించిన అభాగ్యురాలు నిజంగా ఈ ఇలలో వున్నదా? తను మళ్ళీ కలకంటోందా లేక ఇది నిజమా?

"చెప్పు చెల్లాయ్ ఈమెను చూస్తే నీకేమనిపిస్తోంది?" అన్నాడు రవి ఆవేశంగా.

"ఇది చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందన్నయ్యా - నీ ప్రియురాలు శాంతిని నేను కలలో చూశాను. ఆ కలలో ఆమె అమానుషంగా హత్య చేయబడింది" అంది సుజాత.

రవికి ఆమె మాటలు అర్థంకాలేదు.

6

సుజాత చెప్పిన కథంతా ఇంటిల్లిపాదీ ఆశ్చర్యంగా విన్నారు.

"ఇది నమ్మశక్యంగా లేదు" అంది సుజాత తల్లి.

"నేనే నమ్మలేకపోతున్నాను" అంది సుజాత.

"సుజాతకూడా మనసులో ఏ మూలనో నాకున్న లాంటి నమ్మకమే వుంది. హంతకుడిది ఎడమచేతి వాటం. నాన్నదీ అంతే!" అన్నాడు రవి.

సుజాత తండ్రి ఎడమచేయి గాలిలోకి లేచింది-కానీ ఎవరినీ దండించకుండానే అది క్రిందకు వాలిపోయింది—విశేకం హెచ్చరించడంతో.

"నా కలే నిజమయితే- నేను హంతకుణ్ణి చూశాను. హంతకుడికీ నాన్నకూ పోలికలు లేవు" అంది సుజాత.

"నీ కలలోని హంతకుణ్ణి ఎలా పట్టుకునేది? వాడు కన బడుతాడని గ్యారంటీ ఏమిటి?" అన్నాడు రవి బాధగా.

"బాగుంది. కలలోని హతురాలు కనబడగాలేంది— హంతకుడు మాత్రం ఎందుకు కనబడడు-అందుకు సమయం కోసం వేచిచూడాలి-అంతే!" అంది సుజాత.

రవి ఒకక్షణం ఆలోచించి "నా దగ్గర శాంతికి సంబంధించిన ఫోటోలు చాలా వున్నాయి. ఆమెకూ, నాకూ తెలిసిన వాళ్ళవి ఎందరివో ఫోటోలున్నాయి. అందులో ఎక్కడైనా హంతకుడి ఆచూకీ పట్టుకోగలవేమో చూస్తావా?" అన్నాడు.

"కొడిగుడ్డుకు ఈకలు పీకుతున్నారు మీరు" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"ఆ ఈక మీరు కాకూడదని నా ఆశ—" అన్నాడు రవి.

రవి, సుజాత అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతూంటే "నా ముందు ఎంత వినయంగా వుండేవాడు? ఈ వేధవిలా తయారౌతాడని నేననుకోలేదు" అన్నాడు సుజాతతండ్రి.

"వాడిప్పుడు మనలో లేడండీ. తనేం మాట్లాడు తున్నాడో వాడికే తెలియదు. వాడి మనస్సు పూర్తిగా చెదిరిపోయింది. మీరేమీ అనుకోనంటే ఒకమాటడుగు తాను. ఆ పిల్ల మాయం కావటానికి మీరేమయినా చేశా రేమిటి?" అంది సుజాత తల్లి.

"బాగుంది. ఆఖరికి నువ్వుకూడా నన్ననుమానిస్తున్నా వన్నమాట" అన్నాడు సుజాత తండ్రి బాధగానిట్టూర్చి.

"అనుమానించడం కాదండీ. ఇలాంటివి మీకు అల వాటే కదా."

"నోర్ముయ్" అన్నాడు సుజాత తండ్రి కోపంగా—"కాబోయే కోడల్ని చంపాలనుకునేటంత కిరాతకుణ్ణి కాను నేను. ఆ మాటకొస్తే మీ ఆడవాళ్ళే ఇంకా ఘోరం. కాపురానికి వచ్చిన కోడల్ని రాచి రంపాన పెట్టి చంపుతారు."

ఇక్కడ వీళ్ళిలా మాట్లాడుకుంటూండగా రవి, సుజాత తిరిగివచ్చారు. సుజాత నిరుత్సాహంగా తలాడిస్తూ "అంత సులువుగా దొరుకుతాడా హంతకుడు! అనుమానించదగ్గ ఫోటో ఒక్కటీ కనబడలేదు" అంది.

7

రవి, సుజాత కలిసి శాంతి ఇంటికి బయల్దేరారు.

శాంతి పేదయింటి బిడ్డ. తండ్రి ఎలిమెంటరీ స్కూలు టీచరు. ఆయనకు అయిదుగురు పిల్లలు. అందరిలోకీ పెద్దది శాంతి.

రవిని చూస్తూనే శాంతి తల్లి పెద్దగా శోకం పెట్టింది. శాంతి తండ్రి కళ్ళొత్తుకున్నాడు. రవి జేబులోంచి రుమాలు తీశాడు. సుజాతక్కూడా బాధ వచ్చింది.

సుజాతను చూసేక శాంతి తలిదండ్రుల బాధ హెచ్చు అయింది. హాయిగా ఆమెకులాగే తనూ కాపురం చేసుకుంటూ ఉండాల్సిన పిల్ల లేకుండా పోయిందిగదా అని ఏడుస్తున్నారు వాళ్ళు. వాళ్ళ దుఃఖం సహజమే మరి! సుజాతకు మాత్రం శాంతి చాలా దురదృష్టవంతురాలని పించింది. అయితే ఆ దురదృష్టవంతురాలు తన కలలోకెందుకు వచ్చింది?

రవి తను వచ్చిన పని చెప్పాడు. సుజాత కలగురించి మాత్రం చెప్పలేదు.

"మా ఇంట్లో ఆల్బం లేదు బాబూ—ఫోటోలు తీసుకునే స్తోమతు లేదు మాకు" అన్నాడు శాంతి తండ్రి నొచ్చుకుంటూ.

"శాంతిగురించి తెలుసుకునేందుకు ఆమెకు సన్నిహితులయిన వారందరి గురించీ తెలుసుకోవాలి. కాని ఎక్కడా ఏ ఆధారాలూ దొరకడం లేదు" అంది సుజాత.

"శాంతికో స్నేహితురాలుందమ్మా. పేరు మాధురి. ఆమెదగ్గర ఎన్నో ఫోటోలున్నాయి. ఓసారి శాంతి వాళ్ళ ఆల్బం తీసుకొచ్చి ఇంట్లో అందరికీ చూపెట్టింది. అందులో శాంతివీ, శాంతిని తెలిసినవాళ్ళవీ ఎన్నో ఫోటోలున్నాయి" అంది శాంతితల్లి.

రవి మాధురి అడ్రస్ అడిగి తీసుకున్నాడు. ఇద్దరూ అక్కణ్ణించి బయల్దేరారు.

"గడ్డిమేట్లో సూదిని వెతుకుతున్నామేమో!" అంది సుజాత.

"అదైనా ఫరవాలేదు. కానీ గాలిని పోగుచేసి మనిషిగా చేయాలనుకుంటున్నామేమోనని భయంగా వుంది" అన్నాడు రవి.

"ఏది ఏమైనా నా కలగురించి మాత్రం రహస్యంగానే వుంచు. ఎవరైనా వింటే నవ్వినా నవ్వగలరు...." అంది సుజాత.

ఇద్దరూ వెళ్ళేసరికి మాధురి ఇంట్లోనే వుంది. ఇంట్లో తనుతప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరని చెప్పిందామె. రవి తాను వచ్చిన పని చెప్పాడు. వెంటనే అయిదారు ఆల్బమ్స్ తీసుకువచ్చి వాళ్ళముందు పడేసింది మాధురి. ఆల్బమ్స్ చూస్తూండగా మాధురి మంచినీళ్ళు తీసుకురావడానికి

వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. ఆ సమయంలో పక్కగదిలో ఏదో జారిపడిన చప్పుడైంది.

"ఏ పిల్లో అయ్యుంటుంది" అనుకుంటూ సుజాత లేచి పక్కగదిలోకి చూడ్డానికి వెళ్ళింది. రవి ఆల్బమ్స్ వైపు శ్రద్ధగా చూస్తూ సుజాతకు చూపవలసిన మగవాళ్ళ ఫోటోలకోసం వెదుకుతున్నాడు. వాటిలో మగవాళ్ళ ఫోటోలు చాలా ఎక్కువగా వున్నాయి. అంతలో....

"కెవ్వు"మని అరిచి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది సుజాత.

"ఏం జరిగింది చెల్లాయ్?" అన్నాడు రవి.

సుజాత మాట్లాడలేక ఆయాసపడుతోంది. ఈలోగా అక్కడికి మాధురికూడా వచ్చి "ఏమిటండీ, ఏదో పెద్ద కేకలా వినబడింది" అంది.

"పక్కగదిలో ఏదో జారిపడిన చప్పుడైతే చూడ్డానికి వెళ్ళాను. ఎవడో మగవాడు ఆ గదిలోంచి వెళ్ళిపోతూ చటుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు. అప్రయత్నంగా నేను కెవ్వుమన్నాను. ఎవరండీ అతను?" అంది సుజాత.

మాధురి ముఖం మాడిపోయింది. ఆమె తత్తరపాటును అణుచుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూ "మీరు భ్రమపడ్డారేమోనని నా అనుమానం. ఈ యింట్లో ప్రస్తుతం నేను తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు" అంది.

"అయితేవాడు ఏ దొంగో, హంతకుడో అయ్యుంటాడు" అన్నాడు రవి.

సుజాత మాత్రం "ఏమోలే అన్నయ్యా నేను భ్రమపడే వుంటాననుకుంటాను" అంది.

"అదే నా అనుమానం కూడా" అంది మాధురి.

మళ్ళీ అందరూ ఆల్బమ్స్ చూడసాగారు. కాసేపటికి

సుజాత అందులో ఒక ఫోటో చూపించి "ఇతనెవరు? శాంతికి తెలుసా?" అనడిగింది.

"ఇతని గురించి ప్రత్యేకంగా అడుగుతున్నారు- కేసులో అనుమానితుడా?" అంది మాధురి అనుమానంగా చూస్తూ.

"లేదు. ఇతనిప్పుడు మా ఊళ్ళోనే వుంటున్నాడు. మా వారి స్నేహితుడు. కుతూహలంకొద్దీ అడుగుతున్నాను" అంది సుజాత.

"పెద్దగా తెలిసినదేమీ లేదు. మా అందరికీ ముఖ పరిచయముంది. అంతే! ఈ ఫోటో ఆతనే ప్రజెంట్ చేశాడు" అంది మాధురి.

8

"అన్నయ్యా నా కల అబద్ధం కాదురా" అంది సుజాత.

"ఎలా చెప్పగలవు?"

"అంతకు మునుపెన్నడూ చూడని మనుషుల్ని నా కలలో చూశాను. వాళ్ళు కేవలం నా ఊహాచిత్రాలనుకున్నాను. కానీ నిజంగానే వాళ్ళీ భూమ్మీద వున్నారు. నీ ఆల్బంలో శాంతిఫోటో చూశాను....ఆ తర్వాత శాంతిని చంపినవాణ్ని కూడా చూశాను" అంది సుజాత.

రవి ఆశ్చర్యంగా "ఎక్కడ?" అన్నాడు.

"మాధురి ఇంట్లో" అంది సుజాత.

"నిజంగా?" అంటూ ఉలిక్కిపడ్డాడు రవి.

"అవును నా ఆల్బమ్ చూస్తూండగా చప్పుడైందని పక్కగదిలోకి వెళ్ళాను కదా. అప్పుడు హడావిడిగా ఆ గదిలోంచి ఇంకో గదిలోకిపోతూ అలికిడికి వెనక్కు తిరిగాడొకడు. నేను కలలో చూసిన భయంకర హంత

కుడు వాడే! వాణ్ని చూడగానే భయంవేసి కెవ్వుమని అరిచాను. ఈలోగా ఆ గదిలోంచి పారిపోయాడు వాడు" అంది సుజాత. ఆ దృశ్యం తలచుకోవడంవల్ల కాబోలు ఆమె శరీరంలో మళ్ళీ వణుకు ప్రారంభమయింది.

"మరైతే వెంటనే ఎందుకు చెప్పలేదు?" అన్నాడు రవి.

"వాడెంత భయంకరమైన మనిషో కలలో చూసేక నాకు చాలా భయంవేసింది. వాణ్నిలా బయటి ప్రపంచంలో చూస్తానని అనుకోలేదు. వాడి వునికి తెలిసినందుకు మననేం చేస్తాడోనని భయంవేసింది. అందుకే...."

"అయితే వాడు తనింట్లో వున్నట్లు మాధురికి తెలియదంటావా?"

"తెలుసుననే నా అనుమానం. 'చప్పుడయిందని' కంగారుపడి వెళ్ళిచూస్తే నాకో మనిషి కనిపించాడనీ నేను చెప్పినప్పుడు ఆమె కంగారుపడలేదు. నేను భ్రమపడి ఉంటానంది. అంటే ఆమెకు లోపల ఆ మనిషి వున్నట్లు తెలుసు. ఆ విషయం మనకు తెలియడం యిష్టంలేదు. అందుకేనేమో ఊరుకుని ఆమె అభిప్రాయాన్ని బలపరిచాను. ఆ మనిషి వున్నట్లు ఆమెకు తెలియని పక్షంలో తనూ కంగారుపడి మనతోపాటు పరుగెత్తేది. వాణ్ని పట్టుకునేందుకు మన సాయం తీసుకుని వుండేది" అంది సుజాత.

"నువ్వు చూసిన ఆ హంతకుణ్ని నాకూడా చూపిస్తే బాగుండేది, వాడిగురించి ఆరాతీసివుండేవాణ్ని."

"లేదురా అది చాలా ప్రమాదకరమైన క్షణం. వాణ్ణి నేను చూసినట్లూ, హంతకుడిగా గుర్తించినట్లూ ఎవ్వరికీ

తెలియకూడదు. ఎందుకంటే ఈ హత్య నిజానికి నా భ్రమ కావచ్చు. భ్రమ కాక నిజమే అయినప్పటికీ అందుకు రుజువున్నదన్న అనుమానం కూడా ఆ హంతకుడికి లేక పోవచ్చు. అలాంటప్పుడు కోరి ప్రమాదం తెచ్చుకోవడ మెందుకు?" అంది సుజాత.

"నా శాంతి పోయాక జీవితేచ్ఛ నశించింది. నేనేమైనా ఫర్వాలేదు. ఆ కిరాతకుణ్ణి పట్టుకోవాలి" అన్నాడు రవి ఆవేశంగా.

"అది నిజమే. అయితే యిప్పుడొచ్చిన నష్టమేముంది? వాడిగురించి ఆధారం దొరికింది. మాధురికీ వాడికీ సంబంధముంది. మాధురి ద్వారా నెమ్మదిమీద వాడి ఆచూకీ రాబట్టవచ్చు. మనవల్ల కాదంటే ఈ వ్యవహారాన్ని ఎవరైనా డిటెక్టివ్ లకప్పగించవచ్చు" అంది సుజాత.

ఇద్దరూ ఇల్లు చేరారు. ఇంకా కొన్ని విశేషాలు మాట్లాడుదామనుకుని తమ గదిలోకి వెడదామనుకుని నడవబోగా పక్క గదిలోంచి ఏదో సంభాషణ వినిపించి ఆగిపోయారు.

సుజాత తలిదండ్రులు కాస్త గట్టిగానే వాదించుకుంటున్నారు.

"నాకు మీ మీద బాగా అనుమానముంది. మీకు తెలియకుండా ఆ పిల్ల మాయం కాదు. కాబోయే కోడలైనా జాలి తలచకుండా ప్రాణాలు తీయించడానికి మీకు మనసెలా ఒప్పిందండీ" అంటోంది సుజాత తల్లి.

"ఇన్నేళ్ళుగా నాతో కాపురం చేస్తున్నావ్. నేను మరీ అంత పరమ కిరాతకుడిలా తోస్తున్నానా - చూస్తూ

చూస్తూ ఓ నిండుప్రాణాన్ని బలిగొంటానను కుంటున్నావా?"

"అయితే మనపిల్లలమీద ఒట్టువేసి చెప్పండి. ఆ పిల్ల మాయంకావడం గురించి నిజంగా మీకేమీ తెలియదూ?" అంది సుజాత తల్లి.

"నిజం చెబుతాను విను. నాకా పిల్లను కోడలిగా చేసుకోవడం ఇష్టంలేదు. ఇంతబ్రతకు బ్రతికి ఓ దౌర్భాగ్యుడితో వియ్యమందాలంటే నాకు వళ్ళంతా కంపరమెత్తినట్లనిపించింది. అందుకే నాకు తెలిసిన మనిషిని పిలిచి కొంతకాలంపాటు ఆ అమ్మాయిని ఊళ్ళో కనబడకుండా చేయమని చెప్పాను. అతను ఒప్పుకున్నాడు. అంతే జరిగింది."

"అయితే ఆ పిల్ల బ్రతికేవుందంటారా?"

"ఉంటుందనే నా అనుమానం. అయినా అడ్డమైన వాళ్ళగురించీ ఆలోచిస్తూ కూర్చోడం తప్ప నాకేం పని లేదనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు సుజాత తండ్రి విసుగ్గా.

"అలాగంటారేంటండీ మీ కన్నబిడ్డ ప్రాణాలన్నీ ఆ పిల్లమీదే వున్నాయని తెలియదా నీకు."

"ఏమిటే ఊరికే కబుర్లు చెబుతావు. చిన్నప్పుడు నేనూ ఓ పిల్లను ప్రేమించాను. మా నాన్న నా మెడలు విరిచి ఈ పెళ్ళిచేశాడు. ఇప్పుడు నాకొచ్చిన లోటేముంది? వీడూ అంతే-కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఆ పిల్లను మర్చిపోతాడు. అప్పుడు లక్షణమైన ఓ పిల్లను చూసి తెచ్చి వీడికి పెళ్ళి చేయవచ్చు."

రవి ఆవేశంతో ఊగుతూంటే సుజాత అతని చేయి పట్టుకుని ఆపి "అనవసరంగా ఆవేశపడకు అన్నయ్యా-

శాంతి మాయం కావడంలో నాన్న చేయి వున్నదని తెలిసింది గదా - నెమ్మదిగా నే మాట్లాడి విషయం రాబడదాం" అంది.

రవికి చల్లబడ్డానికి కాసేపు పట్టింది. తర్వాత ఇద్దరూ నెమ్మదిగా తలిదండ్రులున్న గదిలో ప్రవేశించారు. వీళ్ళను చూస్తూనే తండ్రి తెల్లబోయి "ఇప్పుడే వస్తున్నారా?" అన్నాడు.

"అవును నాన్నా - మీ సంభాషణంతా విని ఇప్పుడే లోపలికి వస్తున్నాం" అంది సుజాత. సౌమ్యంగా మాట్లాడాలనుకున్నా ఆమె మాటలు కటువుగా వచ్చాయి.

"ఏం విన్నారు?" అన్నాడు తండ్రి.

"శాంతిని మాయం చేయమని మీరు వినియోగించిన మనిషి ఎవరు?" అన్నాడు రవి తాపీగా.

"ఏమిటి నువ్వంటున్నది?" అన్నాడు తండ్రి ఏమీ ఎరుగనట్లు.

"మీరు నిజం చెప్పకపోతే మీ కళ్ళముందే పొడుచుకు చచ్చిపోతాను" అన్నాడు రవి.

తండ్రి ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"మీరు ఇంత దుర్మార్గానికి తలపడతారని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు నాన్నా" అంది సుజాత.

సుజాతతండ్రి రెచ్చిపోయాడు "ఏమిటే నేను చేసిన దుర్మార్గం? ఓ ముష్టిపిల్లను మీ అన్నయ్య చేసుకుంటానంటే వద్దన్నాను. అంతేనా? అందులో తప్పేముంది? ఆ పిల్లతో వీడి పరిచయం ఆర్నెల్లు. ఆ కొద్ది సమయంలోనూ అది దేవత అయిపోయిందా? తండ్రికంటె ఎక్కువైపోయిందా? వయసు మైకంలో వీడికేమీ తెలియక

పోయినా నా భయాలు నాకుంటాయి గదా-వాళ్ళైనా నా ఆస్తికోసం వలపన్నారేమోనని నేను అనుమానిస్తే అది తప్పా? ఈ రోజుల్లో అలాంటివాళ్ళు లేరా?"

ఏం మాట్లాడాలో వెంటనే సుజాతకు స్ఫురించలేదు. తండ్రి మాటల్లో సబబు ఉన్నదనిపించింది.

సుజాత తండ్రి మళ్ళీ మొదలుపెట్టాడు "నేనాపిల్లను డబ్బిచ్చి వదుల్చుకుందామని ప్రయత్నించాను. డబ్బక్కర్లేదంది. నా వెర్రికానీ లక్షలకు లక్షలు ఆస్తివచ్చి పడుతూంటే చిల్లరడబ్బులకెందుకే కక్కుర్తి పడుతుంది? అప్పుడు నేనా పిల్లని కొన్నాళ్ళపాటు ఈవూళ్లో లేకుండా చేసిచూడమన్నాను నా మనిషికి."

"ఎవరా మనిషి?"

"ఆ మనిషి నీ ఊళ్ళోనే వున్నాడు. అతని దగ్గర ఆ పిల్ల క్షేమంగానే వుంటుందని నా అనుమానం. కొంతమందికి భగవంతుడు చాలా ఆయుర్దాయమిస్తాడు. నా కంటిలో నలుసుకావడం కోసం అది యింకా క్షేమంగానే వుండివుంటుంది. ఆ పిల్ల చచ్చిందని తెలిస్తేనైనా వీడి మనసు మారుతుందేమోననుకున్నాను. కానీ వీడికి చిన్నప్పట్నించీ పెంచి పెద్దచేసిన తలిదండ్రులకంటె— ఆ పిల్లే ఎక్కువగా వుంది" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"మా ఊళ్లోనా? ఎవరు నాన్నా అతను?" అనడిగింది.

"అతని పేరు సుధాకర్. అడ్రస్ యిస్తాను. అతన్నడిగితే శాంతిగురించి అన్ని వివరాలూ చెబుతాడు" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"అంటే నేను మీకు చెప్పిన సుధాకర్ ఇతడూ ఒకరు కాదుగదా?" అంది సుజాత.

"అన్నట్లు సుధాకర్ నీ భర్తకు స్నేహితుడే కదా— అడ్రస్ కూడా చెప్పనక్కర్లేదు అయితే?" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"ఇప్పుడే బయల్దేరుదాం" అన్నాడు రవి.

"ఇంటికి వచ్చిన ఆడపిల్లను అలా ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు పంపడానికి వీల్లేదు. ఎల్లుండిదాకా ఓపికపట్టు" అంది సుజాతతల్లి రవితో.

9

"కెవ్వు" మని అరిచి లేచి కూర్చుంది సుజాత.

ఆ కేక ఎంత పెద్దదిగా వుందంటే ఇంటిల్లిపాదీ లేచి పోయారు.

"ఏం జరిగిందమ్మా?" అన్నాడు కంగారుగా సుజాత తండ్రి.

సుజాత ఇంకా వణుకుతూనే "ఆ హంతకుడు మళ్ళీ కలలోకి వచ్చాడు నాన్నా!" అంది.

"ఏ హంతకుడు?" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"శాంతిని చంపినవాడు...." అంది సుజాత.

రవి, తలితండ్రులూ ఆమె మంచంపైన కూర్చున్నారు.

"శాంతి బ్రతికేవుందమ్మా. ఆమెను ఎవరూ చంపలేదు. నువ్వు అనవసరంగా భయపడుతున్నావు...." అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"ఏమో, అంతా నా కళ్ళముందు జరిగినట్లే వుంది" అంది సుజాత.

"శాంతి హత్య మళ్ళీకలలో కనబడిందా?" అన్నాడు రవి.

"కలలో నేనుచూసింది హత్యకాసీ—ఈ పర్యాయం ఆ అమ్మాయి శాంతికాదు. ఇది మరో హత్య...." అంది సుజాత.

"మరో హత్యా....ఎవరా అమ్మాయి?" అన్నాడు రవి ఆత్రుతగా.

"సుధాకర్ భార్య-రాధిక" అంది సుజాత.

సుజాత తండ్రి త్రుళ్ళిపడి "నిన్నేదో పిశాచం ఆవహించినట్లుంది. ఎవరయినా సైకియాట్రిస్టును సంప్రదించాలి" అన్నాడు.

"లేదు నాన్నా. కల్లోకనబడే హంతకుణ్ని నిన్న ఈ ఊళ్లోనే చూశాను. వాడెవరో, ఎందుకిలా హత్యలు చేస్తున్నాడో, అవి నా కలల్లో కెందుకొస్తున్నాయో తెలియడంలేదు" అంది సుజాత.

"కలలు రావడం మానసిక వ్యాధి. నీ ఆరోగ్యం బాగాలేదని నా అనుమానం" అన్నాడు సుజాత తండ్రి.

"నా మనసు రాధికకు అపాయాన్ని శంకిస్తోంది. శాంతికి పట్టినగతే రాధికకూ పట్టిందేమోనని భయంగా వుంది" అంది సుజాత.

సుజాత తండ్రి ఆలోచిస్తూ "నీ కల్లోకనబడ్డ హంతకుణ్ణి వూళ్లో చూశావా? ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

"మాధురి ఇంట్లో!" అన్నాడు రవి.

"ఎలా వుంటాడు వాడు?"

"బొమ్మ వేయడం రాదు నాకు. వాడి ఫోటో ఎక్కడా దొరకడంలేదు. ఎంత వర్ణిస్తే మాత్రం మీకు అర్థమయేలా చెప్పగలను?" అంది సుజాత.

10

"మధూ, మనం నా ఫ్రెండ్ సుధాకర్ ఇంటికెళ్లాలి. అందుకే నేనీవూరు వచ్చాను కూడా" అన్నాడు రవి.

"నువ్వుండరా, ముందు నన్ను వివరాలు చెప్పనీ?" అంది సుజాత.

భార్య చెప్పిన వివరాలు విని "సుజా! నువ్వు చెప్పేదంతా వింటూంటే ఇప్పుడు నేను కలగంటున్నానేమో నని అనుమానంగా వుంది" అన్నాడు మధు.

తర్వాత అందరూ బట్టలు మార్చుకుని సుధాకర్ ఇంటికి వెళ్లారు. వీళ్ళు వెళ్లేసమయానికి సుధాకర్ ఇంటిలోనే వున్నాడు.

"రండి. ఏమిటిలా చెప్పకుండా వచ్చేశారు...." అన్నాడు సుధాకర్ వాళ్ళను సాదరంగా ఆహ్వానిస్తూ.

పరస్పర పరిచయాలు, కుశలప్రశ్నలు కావడానికి కొద్దిసేపు పట్టింది.

"మీతో ఒక ముఖ్యమయిన పనుండి వచ్చాను...." అన్నాడు రవి.

"చెప్పండి" అన్నాడు సుధాకర్.

రవి క్లుప్తంగా శాంతికీ తనకూ సంబంధించిన కథ చెప్పి "మా నాన్నగారు మిమ్మల్నడిగితే శాంతి ఆచూకీ తెలుస్తుందన్నారు" అన్నాడు.

సుధాకర్ ముఖం అదోలా అయిపోయింది. "ఆమె ఇక్కడకొచ్చి ఓ వారంరోజు లున్నమాట నిజం. ఆ వారం రోజులూ ఆమెను నేను కంటికి రెప్పలా చూశాను. అంతస్థుల భేదాలగురించి రాధిక ఆమెకు ఎన్నో కథలు చెప్పింది. అవన్నీ విన్నాక శాంతిలో చాలా మార్పు

వచ్చింది. నేను రవిని పెళ్ళి చేసుకోను. కొంతకాలం పాటు అతనికి దూరంగా ఉంటాను అనిచెప్పి ఈ ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోయింది. మీరు చెప్పిందాన్నిబట్టి ఆమె అన్న మాట నిలబెట్టుకున్నట్లు తోస్తోంది."

రవి, సుజాత ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు.

"శ్రీమతి రాధిక కనబడరేం?" అన్నాడు మధు.

సుధాకర్ తడబడుతూ—"ఆమె ఊళ్లోలేదు...." అన్నాడు.

మళ్ళీ రవి, సుజాత ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు.

"శాంతి హత్య చేయబడిందని నా అనుమానం—" అంది సుజాత.

"శాంతి ఎందుకు హత్యచేయబడుతుంది? మీ అనుమానానికి అర్థంలేదు" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఎందుకో చెప్పలేను. ఒకవేళ జీవించే ఉన్నదనుకోండి. ఇంతవరకూ తన తలిదండ్రులనుకూడా కలుసుకోలేదామె. కన్నవారినికూడా మరిచిపోయి ఒంటరి ఆడపిల్ల ఇంతకాలం ఎక్కడుంటుంది? ఏ కసాయివాడికో బలయిపోయి వుండవచ్చునేమోనని నా అనుమానం—" అంది సుజాత మళ్ళీ.

"కీడెంచి మేలెంచమంటారు చాలామంది. నా సిద్ధాంతము అందుకు పూర్తిగా వ్యతిరేకం. శాంతి శవం దొరకనంతకాలం ఆమె బ్రతికుందనే ఆశించాలి" అన్నాడు సుధాకర్.

"నేను మాత్రం కీడెంచి మేలెంచుతాను. మీ శ్రీమతి రాధికకూడా హత్యగావించ బడిందని నా అనుమానం"

అంది సుజాత.

సుధాకర్ రెండుచెవులూ మూసుకుని కెవ్వుమని అరిచాడు. అతనలా చేస్తాడని తెలియని అమ్ముగ్గురూ ఉలిక్కిపడ్డారు.

"ఏమన్నారు మీరు?" అన్నాడు సుధాకర్.

"రాధిక హత్య చేయబడిందని నా అనుమానం—" అంది సుజాత మళ్ళీ.

"నో-ప్లీజ్ అలా అనవద్దు" అంటూ అరిచాడు సుధాకర్.

"ఏమిటి సుధాకర్, మీ పిచ్చికానీ సుజాత అన్నంత మాత్రాన రాధిక చచ్చిపోతుందా? ఇంతకూ మీ ఆవిడ ఎక్కడుంది?" అన్నాడు మధు.

"పుట్టింట్లో" అన్నాడు సుధాకర్. అతని ముఖం పాలిపోయి వుంది.

"ఎందుకయినా మంచిది. మీ శ్రీమతిని గురించి వాకబు చేయండి. నా మనసు కీడును శంకిస్తోంది" అంది సుజాత.

11

రవి, మధు, సుజాత ఇంట్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటుండగా రాత్రి ఎవరో తలుపుతట్టారు. రవివెళ్ళి తలుపు తీసి "ఓ సుధాకర్ గారా, రండి" అంటూ అతన్ని ఆహ్వానించాడు.

సుధాకర్ కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. జుత్తు చెదరిపోయింది. "మీ చెల్లెలు సుజాతవుందా?" అన్నాడు. ఆ కంఠంలో జీవంలేదు.

"రండి లోపలకు. అంతా వున్నారు" అన్నాడు రవి.

సుధాకర్‌ని చూస్తూనే "ఏమయిందండీ అలా వున్నారు?" అంటూ ప్రశ్నించాడు మధు.

సుధాకర్ అతనివంక చూడకుండా "సుజాతగారూ, రాధికకేదో ప్రమాదం జరిగుంటుందని మీరెలా అనుకున్నారు? వెంటనే చెప్పండి. ప్లీజ్" అన్నాడు.

"ఏం?" అంది సుజాత.

"మీరు వెళ్ళగానే వాళ్ళ పుట్టింటికి ట్రంక్-కాల్ చేశాను. అసలు రాధిక అక్కడికి రానేలేదన్నారువాళ్లు. తల్లీ తండ్రీ వెంటనే యిక్కడకు బయల్దేరి వస్తామన్నారు" అన్నాడు సుధాకర్.

"రాధిక ఇంటికి ఎప్పుడు బయల్దేరి వెళ్ళింది?"

"నిన్న సాయంత్రం" అన్నాడు సుధాకర్.

నిన్నటిదినం రాత్రి పుట్టింట్లో తనకు కలవచ్చింది. ఈ రోజు ఉదయం బయల్దేరి మధ్యాహ్నానికి తనీ ఊరు చేరుకుంది. సాయంత్రం అంతా కలిసి సుధాకర్ యింటికి వెళ్ళారు. అప్పటికి సుధాకర్‌కి ఏమీ తెలియదు. అత్తారింటికి ట్రంక్ కాల్ చేశాడు. వాళ్ళామె గురించి తెలియదన్నారు. అంటే రాధిక నిన్నరాత్రి తనకు కలవచ్చిన సమయంలోనే హత్యకావించబడిందా?

"నిన్నరాత్రే రాధికకు ప్రమాదం జరిగిందని నా అనుమానం" అని ఒక్కక్షణం ఆగి "శాంతికి సంభవించిన విధంగానే రాధికకూ ప్రమాదం సంభవించినదని అనుకుంటున్నాను."

"మీ ఊహ ఏమిటో చెప్పండి!" అన్నాడు సుధాకర్ ఆత్రుతగా.

"అది ఒక గది. ఆ గదిలో గోడ. గోడ మధ్యగా రెండూ, క్రిందగా రెండూ హుక్స్ ఉన్నాయి. శాంతి కాళ్ళూ, చేతులూ ఆ హుక్స్‌కు తాళ్ళతో బంధించ బడ్డాయి. ఆమె మాట్లాడకుండా నోటికి టేపు వేయబడి వుంది. తరువాత హంతకుడు చేతిలోనికి కత్తి తీసుకొని ఆమెను సమీపించాడు. ఆమె గుండెలపై ఒకసున్నా చుట్టి కత్తితో సరిగ్గా ఆ సున్నాలోకి పొడిచాడు. శాంతి చచ్చిపోయింది. రాధికకూడా ఆదేవిధంగా హత్య చేయ బడిందని నా అనుమానం."

"నో - నా రాధ చావదు" అన్నాడు సుధాకర్.

"మీరు అరచినంత మాత్రనా ఆమె బ్రతుకదు. ఆమెను చంపిన హంతకుడు మీకు బాగా కావలసినవాడు అని నా అనుమానం. మాటల్లోనూ, అలవాట్లలోనూ మీ ఇద్దరికీ చాలా పోలికలున్నాయి" అంది సుజాత అతనివైపు తీవ్రంగా చూస్తూ. మిగతా ఇద్దరూకూడా అతని ముఖ కవళికలను గమనిస్తున్నారు. అవి క్షణానికొకలా మారిపోతున్నాయి.

"అంతా చూసినట్లు మాట్లాడుతున్నారు మీరు...." అన్నాడు సుధాకర్.

"తాను చాలా తెలివిగా, రహస్యంగా హత్యలు చేస్తాననుకుంటున్నాడు హంతకుడు. కాని ఆ రెండు హత్యలూ నేను చూశాను" అంది సుజాత.

ఎందుకో సుధాకర్ ఆపాదమస్తకం వణికిపోతూ—
"ఆ హంతకుణ్ణికూడా మీరు చూశారా?" అన్నాడు.

"చూశాను. కళ్ళారా చూశాను" అంది సుజాత.

"కలగని వుంటారు" అన్నాడు హేళన ధ్వనించే స్వరంతో సుధాకర్.

"అవును. కలలోనే చూశాను. కానీ ఆ కలలోని హంతకుణ్ని బయటకూడా చూశాను" అంది సుజాత.

"ఎక్కడ? ఎప్పుడు?" అన్నాడు సుధాకర్ ఆత్రుతగా.

"బహుశా రెండుమూడు రోజులయ్యుంటుందేమో—మా నాన్నగారూళ్లో మాధురి అనే ఆమె యింట్లో చూశాను" అంది సుజాత.

సుధాకర్ కొద్దిగా షాక్ తిన్నాడు.

"సుజాతగారు నిజమే చెబుతున్నారని నాకు అనుమానంగా వుంది. నా రాధిక నాకిక లేదేమోనని భయంగా వుంది. నాకు మతిపోతోంది. నేను వెళ్ళిపోతాను...." అంటూ అతను గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

మధు ఏదో చెబుతున్నా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడు సుధాకర్.

"అతని మనసు బాగా దెబ్బతిన్నట్లుంది!" అన్నాడు మధు.

"మనం ఓ పర్యాయం పోలీసుల్ని కలుసుకుని ఫిర్యాదు చేయడం మంచిదేమో. నాకు సుధాకర్ మీద అనుమానంగా వుంది. రాధిక, శాంతి ఇద్దరూ అతని యింటినించే మాయమయ్యారు" అన్నాడు రవి సాలోచనగా.

"నో నో ఇట్స్ ఇంపాసిబుల్. అతడికి పెళ్ళామంటే ప్రాణం" అన్నాడు మధు.

12

రవి, మధు కలిసి బయటకు వెళ్ళాక సుజాతకు ఫోన్ వచ్చింది.

"హలో—సుజాతగారా?" అంది అవతలి కంఠం.

"అవును నేనే. ఎవరూ మాట్లాడుతూంట?" అంది సుజాత.

"నేను సుధాకర్ ని మాట్లాడుతున్నాను. మధుగారు లేరా?"

"ఆయన ఆఫీసుకు వెళ్ళారు. అన్నయ్య శాంతిగురించి పోలీస్ కంప్లయింట్ ఇవ్వడానికి పోలీస్ స్టేషనుకు వెళ్ళాడు" అంది సుజాత.

అవతల పక్కనుంచి నవ్వు వినిపించింది.

"ఎందుకో నవ్వుతున్నారు?" అంది సుజాత.

"మీకు, మీ అన్నయ్యకు, నాకు మనందరికీ ఒక శుభవార్త. శాంతి, రాధిక ఇద్దరూ క్షేమంగా ఇప్పుడు నా యింట్లోనే వున్నారు." అన్నాడు సుధాకర్.

సుజాతకు ఆశ్చర్యంతో నోటమాట రాలేదు.

"హల్లో" అంది అవతలి కంఠం.

"ఆఁ" అంది సుజాత తేరుకొని.

"ఏమిటండీ మాట్లాడ్డం మానేశారు, హఠాత్తుగా" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఆశ్చర్యంతో నాకు నోట మాటరావటం లేదు—" అంది సుజాత.

"శాంతి ఇప్పుడు తన మనసు మార్చుంది. మీ అన్నయ్యను పెళ్ళి చేసుకొంటుందట. వీలయినంత త్వరగా ఇక్కడకు రమ్మంది" అన్నాడు సుధాకర్.

"అన్నయ్య ఇంటికి ఎన్నింటికి వస్తాడో తెలియదు. ఈ లోగా నేను మీ యింటికి రావచ్చా?" అంది సుజాత.

"ష్యూర్. రాధిక మీ గురించి చక్కని విందు ఇవ్వాలనుకుంటోంది."

"అసలు వీళ్ళిద్దరూ ఏమయ్యారట? ఒక్కసారే

ఎలా బయట పడ్డారట?"

"అవన్నీ ఇక్కడకు వచ్చాక తెలుసుకుందాం. మీ ఊహాగానంతో నన్ను చాలా కలవర పెట్టేశారు. నేను ఎలాగో తట్టుకున్నాను కానీ ఇంకెప్పుడూ ఎవరిపైనా ఇలాంటి ప్రాక్టికల్ జోక్స్ వేయకండి" అన్నాడు సుధాకర్.

సుజాత ఏమీ మాట్లాడలేదు. అంతా ఏదో విచిత్రంగా అనిపించ సాగింది ఆమెకు.

"ఏం మాట్లాడటంలేదు మీరు?" అన్నాడు సుధాకర్.

"పదినిమిషాల్లో బయల్దేరి వస్తున్నాను" అంది సుజాత. తన కల తప్పు అయినందుకూ, తన అన్న ప్రియురాలు బ్రతికి వున్నందుకూ ఆమెకు చాలా సంతోషం కలిగింది.

13

రవి విసుగ్గా ఇంటికివున్న తాళంవంక చూసి "సుజాత ఏమైపోయిందబ్బా?" అనుకున్నాడు. అంతలోనే ఎదురింటి, కుర్రవాడువచ్చి అతని చేతికి ఓ ఉత్తరమూ, తాళం చెవీ ఇచ్చి "సుజాత ఆంటీ మీరువస్తే మీ కిమ్మని చెప్పారివి" అన్నాడు.

రవి ముఖం ఆనందంతో వికసించింది ఆ ఉత్తరం చదువుతుంటే. ఇప్పుడే తను పోలీస్ స్టేషన్లో రిపోర్టిచ్చి వచ్చాడు శాంతిగురించి. ఇన్స్పెక్టర్ తన కథనాన్ని విని "ఇది చాలా విచిత్రమైన కేసు. నేను ఎక్కడో పుస్తకాల్లో చదివాను. మనిషి మెదడు ఒకోసారి రేడియో ట్రాన్స్మిటర్లా పనిచేస్తుందిట. ఆ విధంగా కొన్ని జరిగిన దృశ్యాలు కలల్లో చూడటం జరుగుతుందిట. మీ చెల్లెలి మెదడుకూ ఆ హంతకుడి దుశ్చర్యలకూ యేదో ట్యూనింగ్ కుదిరింది. అందువల్ల ఆమె హత్యలను చూడ్డం

జరిగింది. ఇలా అనుకోని పరిశోధన ప్రారంభిస్తే మేము సుధాకర్ చుట్టూ తిరగాల్సి వుంటుంది. ఈ కేసునింకా రికార్డ్స్‌లోకి తీసుకువెళ్ళను. ఎందుకంటే ఒక కల ఆధారంగా తయారవుతున్న కేసు ఇది. ఏదో సరయిన ఆధారాలు దొరికేవరకూ అంతా అనఫీషియల్‌గానే వుంటుంది. మనమెంతా శ్రమపడితే చివరకు ఏమీ ఉండకపోవచ్చు. ఒక వారంరోజుల తర్వాత మీరు మళ్ళీ నాకు కనిపించండి" అన్నాడు. తను తలాడించి ఇంటికి వచ్చేసరికి ఇల్లు తాళం వేసివుంది.

ఇంతకాలం ఆగి ఇప్పుడు తను శాంతినిగురించి పోలీసు ఫిర్యాదు యిచ్చాడు. శాంతి తలిదండ్రులు పోలీసురిపోర్టు యివ్వకుండా తనతండ్రి అడ్డుపడ్డాడు. అదే ఆయనపై తనకుగల అనుమానాన్ని కూడా పెంచింది. తీరా యిప్పుడు తను రిపోర్టిస్తే శాంతి బ్రతికేవున్నట్లు తెలిసింది.

ఆ వుత్తరాన్ని మూడుసార్లు ముద్దుపెట్టుకుని కనబడ్డ రిక్షా ఎక్కాడు రవి. రిక్షా ఎంత వేగంగా వెళ్ళినా అతనికి నెమ్మదిగా వెడుతున్నట్లే అనిపించింది. సుధాకర్ ఇల్లు మరీ దూరంలో లేకపోయినా చాలా దూరంలో వున్నట్లు తోచింది. అతని మనసునిండా ఆలోచనలనిండా శాంతి!

సుధాకర్ ఇల్లు రాగానే రిక్షాదిగి వాడికి డబ్బులిచ్చి తను వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు. గంట మ్రోగుతున్న ధ్వని అయింది కానీ ఎంత సేపటికీ ఎవ్వరూ రాలేదు. రవి మళ్ళీ కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు. లోపల్నుంచి యెవరో వస్తున్న అడుగుల సవ్వడి అవుతోంది.

తలుపు తీసి "మీరా?" అన్నాడు సుధాకర్, అతను

మనిషి హాడావుడిగా అగుపించాడు. ముఖంలో రవంత కంగారుకూడా వుంది.

"శాంతికోసం వచ్చాను" అన్నాడు రవి కళ్ళలో ఆత్రుతగా లోపల వెతుకుతూ.

"శాంతి ఇక్కడలేదని మీకు తెలుసుగదా" అన్నాడు సుధాకర్.

"నా ఆత్రుతను పెంచకండి సుధాకర్" అంటూ రవి అతడి చేతిలో సుజాత తనకు వ్రాసిన వుత్తరం పెట్టాడు. సుధాకర్ త్వరగా అది చదివి "అయితే సుజాత కూడా ఇక్కడుందని వచ్చారా మీరు?" అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాడు రవి కంగారుగా.

"నేను సుజాతకు ఫోన్ చేయలేదు. ఆమె ఇక్కడకు రాలేదు. శాంతి, రాధిక గురించి నాకేమీ తెలియదు. మతిపోయినట్లై ఆఫీసుకు కూడా వెళ్ళకుండా ఇక్కడే వుండిపోయాను."

రవి తలపట్టుకుని చతికిలబడిపోయి "అయితే ఏం జరిగిందంటారు?" అన్నాడు. అతడికాళ్ళలో వణుకు ప్రారంభమైంది.

"మధు కానీ ఆమెకు నా పేరుతో ఫోన్ చేసి దారిలో ఆమెను కలుసుకున్నాడేమో - అతడికి ఒకవేళ శాంతి, రాధిక కనబడ్డారేమో" అన్నాడు సుధాకర్.

"అయితే మీరు కూడా రండి మధు ఆఫీసుకు వెడదాం" అన్నాడు రవి.

"నేనిప్పుడు ఎక్కడకూ రాలేను. ఊహలు నా ఆశల్ని చంపేశాయి కానీ బ్రతికించలేకపోతున్నాయి. రాధిక కనబడితే మాత్రం నాకు కబురుపెట్టండి" అన్నాడు సుధాకర్.

రవికి ఫోన్‌లో తప్పుడు సమాచారం ఎవరు, ఎందుకు అందిస్తారా అని ఆలోచిస్తూ అక్కణ్నించి మధు ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. అయితే సుజాత అక్కడికీ రాలేదని తెలిసింది. జరిగింది విని మధు కంగారుపడ్డాడు. ఎవరో సుజాతకు ఆపద తలపెట్టారని అతనికి అనిపించింది.

ఇద్దరూ కంగారుగా ఇంటికి వెళ్ళారు. ఇల్లింకా తాళం పెట్టేవుంది.

"రవీ! నాకు చాలా బెంగగావుంది. మీ నాన్నగారు శాంతిని సుధాకర్‌కి అప్పజెప్పారు. ఆమె అమాయక మైంది. రాధిక అతన్ని పెళ్ళిచేసుకుని మాయమయింది. అతని దగ్గర్నుంచి ఫోన్ వచ్చి బయల్దేరివెళ్ళిన సుజాత జాడ తెలియడంలేదు. సుధాకర్ మంచివాడు కాదని నాకు అనుమానంగావుంది. నా సుజాను మళ్ళీచూస్తానో లేదో" అంటూ బెంగగా చతికిల బడిపోయాడు మధు.

"అలా చచ్చుపడిపోకు బావా? వాడి పాపం పండింది. వాడింటికివెళ్ళి వెతుకుదాం. సుజాత తప్పక అక్కడే వుండవచ్చు" అన్నాడు రవి.

"ఈ ఆలోచన నీకు ఇదివరలోనే వచ్చివుండాల్సింది. వాడింకా సుజాతను ప్రాణాలతో వుంచాడో లేదో- నా సుజాతను నేనుమళ్ళీ...." అని కళ్ళువత్తుకుని బయల్దేరాడు మధు.

14

ఆమె గోడకు ఆనుకునివుంది. కాళ్లు, చేతులు గోడ కున్న హుక్కులకు తాళ్ళతో కట్టబడి వున్నాయి. ఆమె నోటికి టేపు అంటించివుంది. ఆమె పెనుగులాడాలనీ, అరవాలనీ విఫల ప్రయత్నాలు చేస్తోంది.

ఎడమచేత్తో పొడవాటి, పదునయిన కత్తితో అత
నామెను సమీపించాడు. ఆమెను సమీపించి—కత్తిని
కుడిచేతిలోకి మార్చుకుని జేబులోంచి బాల్ పెన్ తీశాడు.

"నిన్ను చంపాలనీ, చంపాల్సి వస్తుందని నేననుకో
లేదు. కానీ ఎంతో రహస్యంగా, నేను చేసిన హత్యలు
చూడటమే కాక నన్నుకూడా గుర్తించావు నువ్వు. నా
బ్రతుకుకోసం నిన్ను చంపాల్సి వస్తోంది. అందుకు బాధ
గానేవుంది. కానీ అది నీ దురదృష్టం" అని నవ్వాడతను.

అతని ఎడమచేయి చకచకా పనిచేసింది. ఆమె
గుండెలమీది ఆచ్ఛాదన తొలగింది. ఆ సమయంలో
ఆమెకు తను పరాయి మగవాడి ఎదుట అసహాయ స్థితిలో
వున్న విషయం స్ఫురణకురాలేదు. అతను తన గుండెల
వేపు చూస్తున్నందుకు శరీరం సిగ్గుతో కుంచించుకుపోలేదు.
ప్రాణభయం—అదొక్కటే ఆమె మెదడునిండా నిండి
పోయివుంది. అతను నోటిమీద టేపుతీస్తే "నన్ను చంప
వద్దు. నన్ను చంపవద్దు" అని ఆర్తనాదాలు మినహాయించి
మరోపని చేసివుండేది కాదు.

అతను బాల్ పెన్ తో ఆమె గుండెపైన ఒక సున్నా
చుట్టాడు.

ఆమె గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. పెరు
గుట తరుగుట కొరకే అన్నట్లు—ఆ వేగం పూర్తిగా ఆగి
పోవడానికేనని ఆమెకు తెలుసు. ఆ భయంకర హంత
కుడు చేసిన రెండుహత్యలు కళ్ళారాచూసిన ఆమెకు
ప్రాణాలమీద ఆశలేదు.

అతను నవ్వుతూ కుడిచేతిలోంచి కత్తిని ఎడమచేతిలోకి
మార్చాడు. ఆమె ఊపిరి బిగబట్టి అతనివంక చూస్తోంది.
ఆమె కళ్ళలోంచి ఆగకుండా నీళ్ళు కారిపోతున్నాయి.

తను కలలో ఇద్దరు అతివల మానసికాందోళన చూసింది. ఆ దృశ్యాలు చూసి ఎంతగానో వణికిపోయింది. కానీ అదే అనుభవం తనకే ఎదురవుతుందని అనుకోలేదు. ఎప్పటి లాగే ఇది కలగా మారిపోతే ఎంత బాగుండును.

కానీ ఇది కలకాదనీ పచ్చి వాస్తవమని కొద్దిక్షణాల్లో తన గుండెల్లోంచి రక్తం ఎగజిమ్ముతుందనీ తనతల పక్కకు వాలిపోతుందనీ ఆమెకు తెలుసు. ఆమె నిస్సహాయంగా ఆ హంతకుడివంక చూస్తోంది.

తను సుధాకర్ కోసమని వచ్చింది. ఇంటి తలుపులు తీసే వున్నాయి. లోపల అడుగుపెట్టింది. ఎవరూ కన బడలేదు. వెతుక్కుంటూ ఒకో గదిలోకే వెడుతూ ఓ గదిచేరి ఆ గదిచూసి ఆశ్చర్యపడింది. తనుకలలో చూసిన గదికి లాగు నేవున్నది. గోడకున్న హుక్స్ చూసి గజగజా వణికిపోయింది. వెంటనే అక్కణ్నుంచి వెళ్ళిపోవాలను కున్నది కానీ అంతలోనే గది తలుపులు మూసుకున్న చప్పు డయింది. కంగారుపడి వెనక్కు తిరిగింది.

వాడే, ఆ ఘోరహంతకుడు. ఎవడు కళ్ళబడితే తన శరీరం ఆపాదమస్తకమూ వణికిపోతుందో, వాడు అక్కడ నిలబడి క్రూరంగా చూస్తున్నాడు. భయంతో తన శరీరం చచ్చుబడిపోయింది. వాడు తనను బెదిరిస్తూ తీసుకువచ్చి హుక్సుకు బంధించాడు. నోటికి టేపు అంటించాడు.

ఇప్పుడు వాడిచేయి గాలిలోకి లేస్తోంది. ఇంక తన బ్రతుక్కు ఎంతో వ్యవధిలేదు. అప్రయత్నంగానే ఆమె గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది.

అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ ధ్వని గదిలో మార్మ్రోగింది.

ఇందాకా తనను హుక్స్ కు కడుతున్నప్పుడు యిలాగే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. తనను పూర్తిగా బంధితురాలిని

చేసి అప్పుడు బయటకు వెళ్ళాడు. ఎవరో వచ్చి తనను రక్షిస్తారని ఆశించింది కానీ కాసేపటికి మళ్ళీ వాడే వచ్చాడు.

ఇప్పుడు మళ్ళీ కాలింగ్ బెల్ మ్రోగుతోంది. భయంకరమయిన వాడి ముఖంలో కంగారు కనబడుతోంది. ఎత్తిన కత్తి కిందికి దిగిపోయింది. మళ్ళీ తనకు కొన్ని క్షణాలు జీవితం లభించింది. ఆ పోయే ప్రాణమేదో వెంటనే పోతే బాగుండును. ఇప్పుడు భయంతో ప్రతి క్షణమూ చచ్చిపోతోంది తను. ఏమో ఆ కాలింగ్ బెల్ మోగడం క్షణం ఆలస్యమైతే కత్తి తనగుండెల్లో దిగబడేదేమో. తనకింకా ఆయువు ఉన్నదేమో!

ఆమెలో మళ్ళీ కొత్త ఆశలు చిగుర్చుతున్నాయి. అతను బయటకు వెళ్ళాడు.

ఎవరతను? సుధాకర్ కి ఏమవుతాడు? సుధాకర్ ఇంట్లో మకాం ఎలా సంపాదించాడు? సుధాకర్ కీ యితనికీ ఏమిటి సంబంధం? రకరకాల ప్రశ్నలు ఆమె మనసులో మెదులుతున్నాయి. కుతూహలానికి సంబంధించిన ఈ ప్రశ్నల వెనుక ఆమె జీవన్మరణ సమస్య మనసులో మెదుల్తూనే వున్నది.

మరి కాస్సేపటిలో ఆ గదిలోకి కొందరు మనుషులు అడుగుపెట్టారు. ఆమె కళ్ళు వెలిగాయి. ఎదురుగా మధు, రవి, పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టర్, సుధాకర్....

మధు సుజాతను చూశాడు. నిస్సహాయంగా గోడకు వేలాడుతున్న మనిషి. ఆచ్ఛాదనలేని గుండెలపై నీలంగా మెరుస్తున్న వలయం.... అతను చటుక్కున పరుగెత్తి ఆమెను సమీపించి గుండెలమీద ఆచ్ఛాదనను సరిచేశాడు. తర్వాత అంతా ఆమెకు కట్లువిప్పారు.

"ఏం జరిగింది సుజాతగారూ?" అన్నాడు సుధాకర్.

సుజాత సుధాకర్ వంక తిరిగి ఏదో అనబోయి ఆశ్చర్యంతో ఆగిపోయింది. "మైగాడ్ - ఇదెలా సాధ్యం ఇతనే హంతకుడా?" అంది చటుక్కున.

సుధాకర్ ఉలిక్కిపడి "మీరేం మాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలుసా?" అన్నాడు.

"అదే డ్రస్సు, అదే పొడుగు, అదేమాట. ముఖం మాత్రం తేడా. అతడి చేతిమీద నా పంటిగాటుకూడా వుంటుంది చూడండి. అతని జేబులోని బాల్ పెన్ కూడా అదే. ఇదేం మాయ!" అంది సుజాత.

అక్కడున్న అందరికీ ఆమె చెప్పింది అర్థం చేసుకోవడానికి కొంత సేపు పట్టింది. సుజాత చెప్పినప్రకారం ముఖంతప్ప మిగతా ఆనవాళ్ళన్నీ సుధాకర్ కి సరిపోతున్నాయి. పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టర్ పరీక్షగా సుధాకర్ ముఖం లోకి రెండు క్షణాలుచూసి చటుక్కున అతన్ని తన ఉక్కు కౌగిలిలో బిగించి, "మిస్టర్ మధూ! ఇతగాడి ముఖానికున్న మాస్క్ ను తొలగించడానికి ప్రయత్నించండి" అన్నాడు.

మధు, రవికూడా ఎంతో ప్రయత్నించారు కానీ— అది అసలు ముఖమేకాని మాస్కు కాదని తెలిసింది. ఇన్ స్పెక్టర్ ఇంకో క్షణం ఆలోచించాడు. మళ్ళీ సుధాకర్ని బాగా శోధించారు.

సుధాకర్ చొక్కా లోపలి జేబులోంచి ఒక మాస్క్ దొరికింది. ఆ మాస్క్ ని తనే స్వయంగా సుధాకర్ కు తొడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్. అప్పుడు అతన్ని చూస్తూనే, "కెవ్వుమని" అరిచింది సుజాత.

"హంతకుడు దొరికాడు" అన్నాడు పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్.

15

శాంతి, రాధికల శవాలు సుధాకర్ ఇంటి దొడ్లో దొరికాయి. సుధాకర్ నేరాలన్నీ ఒప్పుకున్నాడు. అతని కథ విచిత్రమైనది.

బాగా కలిగిన వారింట పుట్టాడతను. తలిదండ్రులు అపురూపంగా పెంచేరు. అతనికి దురవాట్లూ, దుష్ట స్వభావమూ ఏర్పడ్డాయి. కానీ అప్పుడప్పుడు అతని ప్రవర్తన మరీ దారుణంగా వుండేది.

ఒకరోజు అతను ఓ పనివాణ్ని క్రూరంగా హింసించి గుండెలమీద సున్నా పెట్టి కత్తితో పొడిచి చంపాడు. తలితండ్రులు హడలిపోయారు. ఆ పనికుర్రాడికి కావలసిన వాళ్ళెవ్వరూ లేరుకాబట్టి కేసు ఏమీ అవలేదు. కానీ కుర్రాడి ప్రవర్తనకు భయపడి డాక్టరుకు చూపించగా ఆయన కొంతకాలంపాటు తనవద్ద ఉంచుకుని యెన్నో పరీక్షలు చేసి "ఇతని శరీరతత్వానికి వంకాయ మంచిదికాదు. అది తిన్నప్పుడు అతని ప్రవర్తనలో విపరీతమైన మార్పు వస్తోంది. అది తిననప్పుడు అతని ప్రవర్తన నార్మల్ గానే ఉంటోంది" అని చెప్పాడు.

అప్పట్నించీ అతనికి వంకాయ వాసనకూడా తగలకుండా జాగ్రత్తపడేవారు తలిదండ్రులు. అయితే అప్పుడప్పుడు పొరపాటు జరుగుతూండడమూ కొడుకు దారుణానికి తెగించడమూ గమనించేక తండ్రి అతనికోసం ఓ మాస్కు చేయించి ఇచ్చాడు. ఎప్పుడన్నా వంకాయ కూర పొరపాటున తింటే శరీరతత్వం యథాస్థితికి వచ్చే వరకూ మాస్కు వాడమన్నాడు.

సుధాకర్‌ది స్వతహాగాకూడా దుష్టస్వభావం. అందువల్ల తన బలహీనతను ప్రొఫెషనల్ మర్డర్స్‌గా ఉపయోగించుకున్నాడు. నగరంలోని కోటీశ్వరులకు శత్రువులను చంపవలసి వచ్చినపుడల్లా అతను వంకాయకూర తిని మాస్కు లేసుకుని తనపని ముగించేవాడు. ఆ విధంగా అతను పాతికేళ్ళకే లక్షలకు లక్షలు సంపాదించి తండ్రిని ఆసిపరుల జాబితానుండి మహదైశ్వర్యవంతుల జాబితాలోకి మార్చాడు. అతనికి వివాహమయ్యేక హత్యలు మానేశాడు. రాధికకు ఇతని జబ్బుగురించి తెలిసింది శాంతి హత్య తర్వాతనే.

శాంతిని చంపాలని తనింటికి తీసుకురాలేదతను. మామూలుగా నాలుగురోజు లుంచుకుని మనసుమార్చి పంపేయాలనే తీసుకువచ్చాడు. ఇంట్లో వంకాయకూర వండకుండ అతనెన్నో కట్టుదిట్టాలు చేశాడు కానీ శాంతికి యిష్టమని రాధిక వంకాయకూర చేసింది. రుచి చాలాబాగుందని సుధాకర్ కూడా తిన్నాడు. వెంటనే అతనిలో చలనం ప్రారంభమయింది. భార్యకి చెప్పకుండా రాత్రికిరాత్రి శాంతిని హత్యచేశాడు. అందుకు కారణం రవి విషయంలో మనసు మార్చుకోక పోవడమేనని శాంతితో అన్నాడు.

మర్నాడు ఉదయం శాంతి శవాన్నిచూసి రాధిక కంగారుపడితే తన బలహీనత గురించి చెప్పుకున్నాడతను. రాధిక హడలిపోయింది. ఆ తర్వాత అతన్ని పొరపాటున కూడా వంకాయకూర ముట్టుకోనిచ్చేది కాదు.

ఒకరోజు స్నేహితుడింటికి భోజనానికి వెడితే- వాళ్ళకితను వంకాయకూర తినడని తెలుసు. ఆ స్నేహితుడి భార్య ఇతనిచేత ఎలాగయినా వంకాయకూర తినిపించి

తన పాకప్రావీణ్యం తర్వాత చెప్పాలనుకుంది. అందుకని మాగో పేరుచెప్పకొని తరకం వంకాయకూర చేసి వడ్డించింది.

అది తిని ఇంటికివెళ్లాక సుధాకర్‌లోని రాక్షసుడు పూర్తిగా మేల్కొన్నాడు. ఇంట్లోవున్న భార్యనుచంపి ఆనందించాడు. ఆ తర్వాత జరిగింది తెలిసి ఏడిచాడు.

ఏకారణంవల్లనో అతడి హత్యలు సుజాత మెదడు టెలివిజన్లో చూసినట్లు చూడగలిగింది. అందుకు కారణాలు పేరాసైకాలజిస్టులు వెదుకవలసిందే. అంతకు మునుపు ఎన్నో హత్యలుచేసినా శాంతిహత్యను మాత్రమే ఆమె కలలో చూసింది. బహుశా సుధాకర్ అప్పుడామెకు కొద్దికిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండడమే అందుకు కారణం కావచ్చు. ఆ తర్వాత జరిగిన రాధికహత్య దూరంలో వున్నా ఆమె చూడగలిగింది. అప్పటికా హంతకుడు ఆమె బ్రెయిన్‌కు ట్యూన్ కావడం కారణమైయుండవచ్చు. సుజాతకు కలలో కనిపించి ఉండకపోతే ఆరెండుహత్యలూ సుధాకర్ చరిత్రా ఎప్పటికీ బయటపడివుండేవికావేమో!

విచిత్ర పరిస్థితిల్లో అయితేనేం—ఒక దారుణ హంతకుడి ఆచూకీ బయటపడింది.

సుజాత ఇప్పుడు ఇంట్లో వంకాయకూర వండడం పూర్తిగా మానేసింది.

—: అయిపోయింది :—